

heer VAN DER KROON, zoo hij zich hiertoe door kennis en kunde gerechtigd acht en anderszins gedwongen voelt deze vrijheid niet gaarne ontnomen zien.

Maar indien zulk een gevoel van gerechtigd-zijn *niet* gesteund wordt door eenige objectief waarneembare waarde van feit of these, dan doet zoo een aantijging onpassend aan in het *Tijdschrift*, dat het geestelijk bezit moet blijven van een groep intellectueelen met een duidelijk geacht besef betreffende het handhaven van een wetenschappelijk en cultureel peil. Is hier misschien dezelfde onbedachtzaamheid in het spel, welke in een vorig nummer de nieuw-Duitsche identificatie van Neo-Malthusianisme en abortus provocatus criminalis klakkeloos in het *N. T. v. G.* deed overgaan? (Zie blz. 1265 en 1363).

Het ligt verre van mij mij hier te mengen in den strijd rondom het Nieuw-Malthusianisme, maar ik kan niet nalaten een waarschuwend protest te uiten tegen een dermate onzakelijk ophitsende ontboezeming als die van dr. VAN DER KROON, omdat deze in zijn terminologie het *Tijdschrift* ontsiert, terwijl zijn tegen zichzelf gekeerde uitwerking het Nieuw-Malthusianisme slechts een wapen in handen geeft.

Het „buitenlandsche bericht” (uit *Zeitschr. f. ärztl. Fortb.*) betreffende „overtolliggeachten” (blz. 1490) is alweer een dreigend voorbeeld van critieklooze overneming van een door onjuistheid waardelooze en misleidende mededeeling: ieder die even nadenkt, zal kunnen vaststellen, dat de genoemde grootheden weliswaar tot groote gezinnen behoorden (zooals bijkans àl hun tijdgenooten!) doch veelal één der oudsten waren. (Uit het hoofd herken ik FREDERIK DE GROOTE, GOETHE, LUTHER, CARLYLE en MOLIÈRE als oudste, BISMARCK, NAPOLEON en BEETHOVEN als de op-één-na oudste kinderen hunner ouders).

De belangrijke vraag, waar de kwalitatieve top in een gezin valt, is vroeger reeds uitgebreid statistisch onderzocht, en vormde nimmer het krachtigste argument tegen geboorteregeling. Doet de huidige conjunctuur deze vraag opnieuw stellen, laat dan toch vóór alles onze waakzame critiek zorgen dat, daar bouwen belangrijk is, de fundamenteen deugdelijk zijn.

Amsterdam, 4 April 1937.

W. F. STORM.

DE MAAGZWEER EN DE NACHTELIJKE DROPPELAAR IN DE MAAG.

De „draadproef” als diagnostisch hulpmiddel is gelukkig naar de gruwelkamer van de ondeugdelijke onderzoekingsmethodes verwezen. Zij veroordeelde patiënten, van wie men vermoedde, dat zij aan een maagzweer leden, 's nachts te slapen met een ten deele doorgeslikten draad, welks vrije einde aan de wang vastgekleefd werd. Van de „SIPPY-kuur” schijnt de gloriëtijd achter den rug; zij ligt nu aan den voet van haar ephemeer voetstuk met het etiket: humbug. Zullen wij nu een redivivus van beide beleven in den vorm van een alcali-toevoerend druppel-slangetje, van welks nut collega BURKENS ons wil overtuigen? (No. 14 II van dit *Tijdschrift*, blz. 1431).

Is het nog noodig de Nederlandsche artsen voor dit nieuwe, ganschelijk overbodige en waarschijnlijk niet ongevaarlijke experiment te waarschuwen? Zullen zij niet méér bewijzen voor noodzaak en deugdelijkheid eischen dan dat 15 patiënten na 2 tot 5 weken behandeling „hun zuur- en pijnklachten kwijt raakten”? Ik heb alle vertrouwen in den critischen zin der Nederlandsche geneesheeren en meen mij daarom ontslagen te mogen achten van een tot in bijzonderheden gaande beoordeeling van genoemd artikel.

Amsterdam, 6 April 1937.

J. SCHRIJVER.